

Sygn. akt I CSK 4387/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku M. S. i I. S.
z udziałem K. D., D. D., A. J., M. D., J. D., B. S., M. G., M. G.1, J. W., J. N., M. M.,
małoletnich A. M. i M. M. oraz Gminy Gorlice
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym 1 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika K. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z 16 lutego 2022 r., sygn. akt III Ca 904/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane z własnym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

K. D. – uczestnik postępowania z wniosku M. S. i I. S. o rozgraniczenie wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z 16 lutego 2022 r., którym zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego w Gorlicach z 18 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi. W jego ocenie zaskarżone postanowienie zostało wydane z oczywistym naruszeniem art. 153 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wskutek orzeczenia o rozgraniczeniu na podstawie stanu prawnego, pomimo braku podstaw do takiego rozstrzygnięcia.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Z uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji wynika, że dokonanie rozgraniczenia według stanu prawnego nieruchomości było możliwe i uzasadnione. Wątpliwości zgłaszane przez uczestnika postępowania nie dotyczyły niemożności ustalenia stanu prawnego nieruchomości, lecz niemożności ustalenia dokładnego przebiegu granicy pomiędzy nieruchomościami jedynie przy pomocy dostępnych map geodezyjnych. Z tej przyczyny w sprawie przeprowadzono dowód z opinii biegłego. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 153 k.c. ustalenie granic

według ostatniego stanu spokojnego posiadania jest dopuszczalne jedynie, gdy nie można stwierdzić stanu prawnego rozgraniczanych nieruchomości. W niniejszej sprawie zaś ich stan prawny nie budził wątpliwości. Dokonanie rozgraniczenia na jego podstawie nie tylko nie stanowiło naruszenia przepisu prawa o szczególnym, kwalifikowanym charakterze, a wręcz przeciwnie było zgodne z brzmieniem art. 153 k.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 k.p.c.